

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 191 (XXXV) — Nr. 792

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 1 septembrie 2023

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>	<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECRETE			
1.147. — Decret privind acordarea gradului diplomatic de ambasador	2	Decizia nr. 319 din 30 mai 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	7–9
1.148. — Decret privind acordarea gradului diplomatic de ambasador	2	Decizia nr. 327 din 30 mai 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (5), (8), (9) și (10) din Codul de procedură penală	9–12
1.149. — Decret privind acordarea gradului diplomatic de ambasador	2	ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
1.150. — Decret privind acordarea gradului diplomatic de ambasador	3	72. — Ordonanță de urgență pentru modificarea unor acte normative în domeniul educației, precum și pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ	13–15
1.151. — Decret privind acordarea gradului diplomatic de ambasador	3	ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
1.152. — Decret privind acordarea gradului diplomatic de ambasador	3	5.499. — Ordin al ministrului educației privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța” din municipiul Galați, județul Galați	15–16
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 167 din 4 aprilie 2023 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice	4–6		

D E C R E T E**PREȘEDINTELE ROMÂNIEI****D E C R E T****privind acordarea gradului diplomatic de ambasador**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă gradul diplomatic de ambasador doamnei Daniela Mihaela Cămărășan.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 septembrie 2023.
Nr. 1.147.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea gradului diplomatic de ambasador**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă gradul diplomatic de ambasador doamnei Daniela-Laura Popescu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 septembrie 2023.
Nr. 1.148.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea gradului diplomatic de ambasador**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă gradul diplomatic de ambasador domnului Sebastian Mitrache.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 septembrie 2023.
Nr. 1.149.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea gradului diplomatic de ambasador**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă gradul diplomatic de ambasador doamnei Brândușa-Ioana Predescu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 septembrie 2023.
Nr. 1.150.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea gradului diplomatic de ambasador**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă gradul diplomatic de ambasador doamnei Adriana-Loreta Stănescu.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 septembrie 2023.
Nr. 1.151.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI**D E C R E T****privind acordarea gradului diplomatic de ambasador**

În temeiul prevederilor art. 94 lit. c) și ale art. 100 alin. (1) din Constituția României, republicată, precum și ale art. 10 din Legea nr. 269/2003 privind Statutul Corpului diplomatic și consular al României, cu modificările ulterioare, având în vedere propunerea ministrului afacerilor externe,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Se acordă gradul diplomatic de ambasador doamnei Irina-Raluca Zidaru.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
KLAUS-WERNER IOHANNIS

București, 1 septembrie 2023.
Nr. 1.152.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 167

din 4 aprilie 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciocină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ingrid-Alina Tudora	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006, excepție ridicată de Societatea Andrei Construct — S.R.L. din localitatea Podoleni, județul Neamț, în Dosarul nr. 561/234/2017 al Judecătoriei Gheorgheni. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.466D/2019.

2. La apelul nominal lipsesc părțile. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. În acest sens, arată că norma criticată este redactată cu suficientă precizie și claritate pentru a permite destinatarului acesteia, în speță persoana juridică, să-și adapteze conduita în funcție de dispozițiile sale. De altfel, chiar din motivarea excepției de neconstituționalitate rezultă că autoarea acesteia cunoaște reglementările secundare care impun în sarcina sa anumite obligații, nemulțumirea sa constând, mai degrabă, în împrejurarea că fapta pentru care a fost sancționată contravențional nu se regăsește printre acestea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 mai 2019, pronunțată în Dosarul nr. 561/234/2017, **Judecătoria Gheorgheni a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006.** Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Societatea Andrei Construct — S.R.L. din localitatea Podoleni, județul Neamț, cu ocazia soluționării plângerii formulate împotriva unui proces-verbal de constatare și sancționare a contravenției.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține că niciunul dintre actele normative relevante în materia transporturilor (spre exemplu fiind, Ordonanța Guvernului nr. 27/2011 privind transporturile rutiere, Ordonanța Guvernului nr. 43/1997 privind regimul drumurilor sau Hotărârea Guvernului nr. 1.373/2008 privind reglementarea furnizării și transportului rutier de bunuri divizibile pe drumurile publice din România) nu face vreo referire la existența foii de parcurs ori la obligativitatea întocmirii acesteia. În acest context, arată că reglementarea cuprinsă în art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 nu cuprinde nicio sancțiune pentru neîndeplinirea acestei obligații, după cum nu face trimitere nici la art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Așa fiind, autoarea excepției consideră că se impune ca sancțiunea contravențională să fie precizată în mod expres, și nu prin deducere, o atare lipsă de claritate a legii fiind de natură a-i vătăma acesteia drepturile, cu atât mai mult cu cât lipsa, în sine, a foii de parcurs prevăzute în art. 27 alin. (2) lit. a) și b), precizat, nu produce efecte juridice asupra siguranței pe drumurile publice.

6. **Judecătoria Gheorgheni** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, iar reglementarea criticată nu contravine dispozițiilor constituționale invocate. Așa fiind, instanța de judecată arată că dispozițiile art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 îndeplinesc exigențele de claritate, precizie și previzibilitate, fiind conforme cu principiul fundamental privind respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor, prevăzut de art. 1 alin. (5) din Constituție.

7. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

8. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

9. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

10. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost reținut în dispozitivul încheierii de sesizare, îl constituie dispozițiile art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, republicată

în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 670 din 3 august 2006, cu modificările și completările ulterioare, prin raportare la art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 1.391/2006 (Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002), publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 876 din 26 octombrie 2006, aceste din urmă dispoziții statuând că „*Persoanele juridice deținătoare de vehicule au, pe lângă cele prevăzute la alin. (1), și următoarele obligații:*

a) să verifice starea tehnică a vehiculelor, să facă mențiuni despre aceasta în foaia de parcurs sau ordinul de serviciu și să nu permită ieșirea în circulație a celor care nu îndeplinesc condițiile tehnice;

b) să elibereze foaie de parcurs sau ordin de serviciu pentru vehiculele care se deplasează în cursă;”.

11. Din examinarea criticilor formulate, Curtea observă, însă, că invocarea art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002 este realizată de autoarea excepției de neconstituționalitate exclusiv pentru a-și argumenta criticile formulate cu privire la art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002. Prin urmare, Curtea constată că obiectul controlului de constituționalitate îl constituie, în concret, numai dispozițiile art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, asupra cărora urmează să se pronunțe, potrivit cărora: „*Constituie contravenții și se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a V-a de sancțiuni următoarele fapte săvârșite de către persoane juridice:*

9. *neîndeplinirea obligațiilor ce le revin, potrivit normelor legale, în legătură cu vehiculele și conducătorii acestora;*”.

12. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, aceste dispoziții contravin normelor constituționale ale art. 1 alin. (5), în componența referitoare la calitatea legii, și ale art. 21 alin. (3) care consacră dreptul la un proces echitabil, precum și celor ale art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și ale art. 10 din Declarația Universală a Drepturilor Omului.

13. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că prin dispozițiile art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 legiuitorul instituie sancțiunea amenzii pentru o serie de fapte săvârșite de către persoanele juridice, în speță fiind vorba despre neîndeplinirea obligațiilor ce le revin, potrivit normelor legale, în legătură cu vehiculele și conducătorii acestora. În acest sens, Curtea reține că, potrivit art. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, contravențiilor prevăzute de acest act normativ li se stabilesc clase de sancțiuni cărora le corespunde un număr de puncte-amendă, în funcție de gravitatea faptelor și de pericolul social pe care acestea îl prezintă, astfel: clasa I — 2 sau 3 puncte-amendă; clasa a II-a — 4 sau 5 puncte-amendă; clasa a III-a — de la 6 la 8 puncte-amendă; clasa a IV-a — de la 9 la 20 puncte-amendă; clasa a V-a — de la 21 la 100 puncte-amendă. Curtea remarcă faptul că în ceea ce privește contravențiile prevăzute la clasa a V-a de sancțiuni, acestea se aplică exclusiv persoanelor juridice.

14. În acest context, prin Decizia nr. 82 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 417 din 19 mai 2020, paragraful 13, Curtea a reținut că dispozițiile art. 98 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 reglementează punctele-amendă corespunzătoare claselor de sancțiuni contravenționale stabilite în cazul faptelor care încalcă regulile privind circulația pe drumurile publice. Stabilirea unor

amenzi este consecința săvârșirii unor fapte ilegale sancționate de lege, în cuantumul apreciat de legiuitor în funcție de gravitatea și frecvența faptelor respective. Dispozițiile criticate nu restrâng drepturi constituționale, ci prevăd, în deplin acord cu principiile care fundamentează statul de drept, stabilirea sancțiunii amenzii în cazul săvârșirii unor fapte de încălcare a legii care pun în pericol siguranța circulației rutiere, în scopul prevăzut încă din primul articol al Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, respectiv asigurarea desfășurării fluente și în siguranță a circulației pe drumurile publice, precum și ocrotirea vieții, integrității corporale și a sănătății persoanelor participante la trafic sau aflate în zona drumului public, protecția drepturilor și intereselor legitime ale persoanelor respective, a proprietății publice și private, cât și a mediului. Așa fiind, reglementarea unor sancțiuni contravenționale pentru încălcarea acestor reguli este deplin justificată din perspectiva interesului general ocrotit (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 365 din 22 martie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 332 din 13 mai 2011).

15. Curtea apreciază ca fiind neîntemeiate criticile formulate de autoarea excepției din perspectiva lipsei de claritate a reglementării cuprinse în art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, prin raportare la art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, sens în care învederează că art. 105 din ordonanța de urgență amintită face referire la faptele săvârșite de către persoanele juridice, ce constituie contravenții și care se sancționează cu amenda prevăzută în clasa a V-a de sancțiuni, incident în speță fiind pct. 9, referitor la neîndeplinirea obligațiilor ce le revin persoanelor juridice, potrivit normelor legale, în legătură cu vehiculele și conducătorii acestora. Prin această reglementare legiuitorul nu a făcut altceva decât să instituie o soluție legislativă care să acopere diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ.

16. În acest sens este, de altfel, art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 195/2002, la care autoarea excepției se raportează în motivarea criticilor de neconstituționalitate, care prezintă în mod expres obligațiile ce revin persoanelor juridice deținătoare de vehicule. Astfel, potrivit art. 27 alin. (2) lit. a) și b) mai sus menționat, persoanele juridice deținătoare de vehicule au obligația să verifice starea tehnică a vehiculelor, să facă mențiuni despre aceasta în foaia de parcurs sau ordinul de serviciu și să nu permită ieșirea în circulație a celor care nu îndeplinesc condițiile tehnice, și, totodată, să elibereze foaie de parcurs sau ordin de serviciu pentru vehiculele care se deplasează în cursă. Așa fiind, din coroborarea art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 cu art. 27 alin. (2) lit. a) și b) din Regulamentul de aplicare a acestei ordonanțe, reiese voința legiuitorului de a aprecia cu privire la modalitatea de reglementare a condițiilor în care anumite fapte să fie sancționate contravențional. Aceste prevederi conțin suficiente repere pentru asigurarea previzibilității și clarității reglementării, astfel încât destinatarul normei să înțeleagă că încălcarea dispozițiilor care constituie cadrul general pentru transporturile rutiere de mărfuri și persoane, precum și activitățile conexe acestora se sancționează în funcție de gradul de pericol social și să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat.

17. În jurisprudența sa, exemplu fiind Decizia nr. 61 din 13 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 6 martie 2018, paragraful 151, Curtea a subliniat că, deși este de dorit, o normă juridică nu poate fi

redactată cu o precizie absolută, care să epuizeze în ipoteza sa totalitatea situațiilor posibile ce pot cădea, la un moment dat, sub incidența respectivei reglementări. O explicitare prea detaliată se poate transforma într-o rigidizare excesivă a normei, lipsind-o, astfel, de suplețea și capacitatea specifică necesară unei norme juridice de a se adapta unor situații viitoare, astfel încât să fie asigurată durabilitatea acesteia. În acest sens, art. 23 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, prevede, la alin. (2), că „Soluțiile legislative avute în vedere trebuie să prezinte suplețe pentru a realiza îmbinarea caracterului de stabilitate a reglementării cu cerințele de perspectivă ale dezvoltării sociale”, iar art. 24 din aceeași lege precizează că „(1) Soluțiile legislative preconizate prin proiectul de act normativ trebuie să acopere întreaga problematică a relațiilor sociale ce reprezintă obiectul de reglementare pentru a se evita lacunele legislative. (2) Pentru ca soluțiile să fie pe deplin acoperitoare se vor lua în considerare diferitele ipoteze ce se pot ivi în activitatea de aplicare a actului normativ, folosindu-se fie enumerarea situațiilor avute în vedere, fie formulări sintetice sau formulări-cadru de principiu, aplicabile oricăror situații posibile.”

18. De asemenea, așa cum s-a statuat în jurisprudența instanței de contencios constituțional, în acord cu cea a Curții Europene a Drepturilor Omului, oricât de clar ar fi redactată o normă juridică, în orice sistem de drept, există un element inevitabil de interpretare judiciară. Nevoia de elucidare a punctelor neclare și de adaptare la circumstanțele schimbătoare va exista întotdeauna, astfel încât rolul decizional conferit instanțelor urmărește tocmai înlăturarea dubiilor ce persistă cu ocazia interpretării normelor. Niciodată normele nu trebuie interpretate în mod singular, disparat, ci trebuie avută în vedere o coroborare a acestora cu întreg cadrul legislativ în materie, în speță, contravențională.

19. Aplicând aceste considerente la speța de față, Curtea apreciază că dispozițiile criticate stabilesc în mod explicit atât obligațiile ce revin persoanelor juridice deținătoare de

autovehicule, cât și răspunderea contravențională ce decurge din neîndeplinirea acestora, fiind conforme art. 1 alin. (5) din Constituție.

20. Curtea consideră ca fiind neîntemeiată și critica ce vizează încălcarea accesului liber la justiție și a dreptului la un proces echitabil, aceasta deoarece persoana sancționată contravențional are posibilitatea de a formula plângere, în condițiile art. 118 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, cadru în care, beneficiind de toate garanțiile dreptului la un proces echitabil, aceasta poate formula toate apărărilor pe care le consideră necesare, iar instanța de judecată, verificând legalitatea și temeinicia procesului-verbal, hotărăște asupra sancțiunilor aplicate. În același sens, sunt și dispozițiile art. 32 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 2/2001, privind regimul juridic al contravențiilor, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 410 din 25 iulie 2001, conform căreia „Controlul aplicării și executării sancțiunilor contravenționale principale și complementare este de competența exclusivă a instanței (...)”, reglementare prin care nu este negat rolul instanței de a verifica sancțiunile dispuse de agentul constator, această verificare raportându-se la dispozițiile legale incidente, cu respectarea art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care instituie dreptul la un proces echitabil. În plus, potrivit art. 118 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002, plângerea suspendă executarea amenzii și a sancțiunii contravenționale complementare dispuse prin procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției de la data înregistrării acesteia și până la pronunțarea hotărârii judecătorești.

21. Prin urmare, în cazul săvârșirii unor contravenții la regulile de circulație rutieră, legiuitorul a acționat în temeiul dreptului său de apreciere cu privire la modalitatea de reglementare a condițiilor în care anumite fapte să fie sancționate contravențional, precum și la stabilirea sancțiunilor aplicabile, acestea având drept scop înlăturarea stării de pericol și preîntâmpinarea săvârșirii altor fapte interzise.

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Andrei Construct — S.R.L. din localitatea Podoleni, județul Neamț, în Dosarul nr. 561/234/2017 al Judecătoriai Gheorgheni și constată că dispozițiile art. 105 pct. 9 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriai Gheorgheni și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 4 aprilie 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ingrid-Alina Tudora

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 319

din 30 mai 2023

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (10)
din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap**

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliora	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Eufrosina-Steriana Caizer în Dosarul nr. 3.676/121/2018 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 573D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, sens în care arată, în esență, că normele referitoare la criteriile medicopsihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad și tip de handicap reprezintă reglementări subsidiare de ordin tehnic.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 781 din 12 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.676/121/2018, **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de Eufrosina-Steriana Caizer într-o cauză având ca obiect soluționarea cererii de anulare a actului administrativ prin care a fost respinsă cererea de încadrare în grad de handicap.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate, autoarea acesteia susține, în esență, că dispozițiile de lege criticate sunt neconstituționale, deoarece criteriile pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad și tip de handicap nu sunt prevăzute prin lege, ci printr-un act inferior ca forță juridică, și anume printr-un ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății. În aceste condiții, art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 nu răspunde exigențelor de previzibilitate, claritate și predictibilitate instituind discriminarea persoanelor diagnosticate cu cancer. Legiuitorul își respectă doar formal competența constituțională de a legifera, fără ca prin conținutul normativ al textului să stabilească cu claritate și precizie categoriile de persoane sau afecțiunile psihomotorii care se încadrează într-un grad de handicap.

6. Se invocă în acest sens jurisprudența Curții Constituționale referitoare la exigențele privind claritatea și previzibilitatea legii și se susține că sintagma „prevăzute de

lege” conținută de art. 8—11 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale semnifică mai întâi ca măsura dispusă să aibă o bază în dreptul intern, însă legea trebuie să aibă o anumită calitate. Așadar, art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 prezintă o deficiență gravă de conținut, respectiv de reglementare a procedurii pe care se întemeiază stabilirea criteriilor medicopsihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, ceea ce îi conferă un caracter neconstituțional.

7. Se mai arată că soluțiile preconizate de un act normativ nu trebuie aplicate în mod aleatoriu, legiuitorul fiind obligat să stabilească modalități, condiții și criterii clare și precise, ceea ce nu fac dispozițiile art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006. Astfel, formularea prevăzută la pct. II.2 din cap. 6 din Criteriile medicopsihosociale de încadrare în grad de handicap, aprobate prin Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 privind încadrarea în grad de handicap a femeilor cu „neoplasme mamare inoperabile în faza de generalizare sau operate cu recidive locale sau/și la distanță” este discriminatorie, contrară prevederilor legale.

8. Se susține că aceste aspecte contravin obligației României impuse prin Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, obligație care constă în implementarea în legislația națională a prevederilor acesteia, obligație eludată de art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006, care lasă la latitudinea unei instituții administrative, fără atribuții de putere legislativă, încadrarea persoanelor într-un grad de handicap. Se susține că această convenție „a încercat eliminarea discriminării femeii în raport cu alte categorii sociale, precum și categorii de dizabilități”. Prin acest refuz al statului de a implementa direct prin lege obligațiile Convenției sus-menționate se încalcă atât egalitatea în fața legii, cât și dreptul la viață decentă și accesul real la măsuri de protecție.

9. **Tribunalul Galați — Secția contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece stabilirea de către ministerul de resort a unor criterii concrete, medicale și sociale, pe baza cărora să se dispună încadrarea într-un anumit grad de handicap, nu încalcă dreptul la viață al persoanelor și nici egalitatea acestora în fața legii.

10. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

11. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens arată că nu se încalcă principiul egalității în fața legii, atât timp cât textul este unul neutru și cu un pronunțat caracter tehnic. Stabilirea unor criterii medicopsihosociale printr-un act cu forță juridică inferioară legii are menirea de a evita încărcarea structurii actelor normative primare cu dispoziții exclusiv tehnice, supuse unui dinamism accentuat. Prin această tehnică de reglementare se dă eficiență într-o manieră adecvată principiului separației puterilor în stat. În sensul jurisprudenței Curții Constituționale, normele juridice nu

există izolat, ci acestea trebuie raportate la întreg ansamblul normativ din care fac parte. Mai mult, în legătură cu principiul previzibilității normeii juridice, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, de exemplu, prin Hotărârea din 20 mai 1999, pronunțată în Cauza *Rekvenyi împotriva Ungariei*, paragraful 34, că previzibilitatea consecințelor ce decurg dintr-un act normativ determinat nu poate avea o certitudine absolută, întrucât, oricât de dorită ar fi aceasta, ea ar da naștere unei rigidități excesive a reglementării (a se vedea în acest sens și Decizia Curții Constituționale nr. 39 din 31 ianuarie 2017, paragraful 17). Referitor la invocarea art. 22 alin. (1) din Constituție, Guvernul apreciază că nu se poate stabili nicio conexiune directă între această dispoziție constituțională și prevederea de lege criticată.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au transmis punctele de vedere solicitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile scrise depuse la dosar de autoarea excepției de neconstituționalitate, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, dispoziții care au următorul cuprins: „*Criteriile medicopsihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad și tip de handicap sunt aprobate prin ordin comun al ministrului muncii, familiei și protecției sociale și al ministrului sănătății.*”

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și art. 22 alin. (1) privind dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul de lege criticat — art. 85 alin. (10) — face parte din capitolul VI — *Încadrarea în grad de handicap* din Legea nr. 448/2006 și instituie competența ministrului muncii, familiei și protecției sociale și a ministrului sănătății de a stabili, prin ordin comun, criteriile medicopsihosociale pe baza cărora se realizează încadrarea în grad și tip de handicap. Legea nr. 448/2006 — act de reglementare primară — prevede că drepturile menționate la art. 6 din aceasta se acordă pe baza încadrării în grad de handicap, în raport cu gradul de handicap. Curtea observă că dispozițiile de lege criticate, stabilind competența ministrului muncii, familiei și protecției sociale și a ministrului sănătății de a aproba prin ordin comun criteriile medicopsihosociale pentru încadrarea în grad și tip de handicap, lasă această materie la nivelul de reglementare al unui act normativ cu forță juridică inferioară legii. În acest sens a fost emis Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 pentru aprobarea criteriilor medico-psiho-sociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 885 și 885 bis din 27 decembrie 2007, cu modificările ulterioare, astfel cum a fost completat prin Ordinul ministrului muncii, familiei, protecției sociale și persoanelor vârstnice și al ministrului sănătății nr. 874/554/2016 privind completarea anexei la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului

sănătății publice nr. 762/1.992/2007 pentru aprobarea criteriilor medico-psiho-sociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 376 din 17 mai 2016. De asemenea, anexa la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 a fost actualizată periodic, cel mai recent prin Ordinul ministrului muncii și solidarității sociale și al ministrului sănătății nr. 182/456/2022 privind modificarea și completarea anexei la Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 pentru aprobarea criteriilor medico-psiho-sociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad de handicap, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 299 din 28 martie 2022. Totodată, potrivit art. 90¹ din Legea nr. 448/2006, în structura Autorității Naționale pentru Persoanele cu Dizabilități funcționează Comisia superioară de evaluare a persoanelor adulte cu handicap, care are activitate de coordonare metodologică și monitorizare a activității de evaluare și încadrare în grad și tip de handicap, iar, potrivit art. 90² alin. (1) lit. a¹) din același act normativ, această comisie superioară „*elaborează, modifică și/sau completează Criteriile medicopsihosociale pe baza cărora se stabilește încadrarea în grad și tip de handicap a persoanelor adulte, aprobate prin ordin al ministrului muncii și justiției sociale și al ministrului sănătății, la propunerea Autorității Naționale pentru Persoanele cu Dizabilități.*”

17. Referitor la critica privind încălcarea cerințelor de calitate a legii, Curtea constată că dispozițiile art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 respectă exigențele de precizie, claritate și previzibilitate pentru cei cărora norma de drept li se adresează, stabilind în mod clar competența ministrului muncii, familiei și protecției sociale și a ministrului sănătății de a aproba prin ordin comun criteriile medicopsihosociale pentru încadrarea în grad și tip de handicap. În același sens s-a mai pronunțat Curtea Constituțională prin Decizia nr. 109 din 16 martie 2023^{*}), nepublicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, la data pronunțării prezentei decizii.

18. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea dispozițiilor art. 16 din Constituție, Curtea constată că autoarea excepției invocă o pretinsă discriminare prevăzută la pct. II.2 din cap. 6 din Criteriile medicopsihosociale de încadrare în grad de handicap, aprobate prin Ordinul ministrului muncii, familiei și egalității de șanse și al ministrului sănătății publice nr. 762/1.992/2007 privind încadrarea în grad de handicap a femeilor. Or, obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispoziții din Legea nr. 448/2006, iar nu prevederi din ordinul invocat, care este un act administrativ cu caracter normativ, ce poate fi atacat în fața instanței judecătorești potrivit Legii contenciosului administrativ nr. 554/2004.

19. Referitor la critica privind încălcarea dispozițiilor art. 22 din Constituție, Curtea reține că aceasta este neîntemeiată, deoarece stabilirea de către ministerul de resort a unor criterii concrete, medicale și psihosociale, pe baza cărora să se dispună încadrarea într-un anumit grad de handicap, nu încalcă dreptul la viață și la integritate fizică și psihică.

20. În ceea ce privește critica referitoare la încălcarea obligațiilor asumate prin Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, Curtea reține că, prin Legea nr. 221/2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 792 din 26 noiembrie 2010, România a ratificat Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, denumită în continuare *Convenție*, adoptată la New York de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 13 decembrie 2006, deschisă spre semnare la 30 martie 2007, semnată de România la 26 septembrie 2007 și intrată în vigoare la data de 3 mai 2008. În temeiul art. 33 din Convenție se desemnează Autoritatea

^{*}) Decizia Curții Constituționale nr. 109 din 16 martie 2023 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 631 din 11 iulie 2023.

Națională pentru Persoanele cu Handicap în calitate de autoritate centrală de coordonare privind implementarea Convenției. Art. 4 din Convenție prevede obligații generale ale statelor părți, iar pct. 1 lit. a) al acestui articol prevede următoarele: „Statele părți se angajează să asigure și să promoveze exercitarea deplină a tuturor drepturilor și libertăților fundamentale ale omului pentru toate persoanele cu dizabilități, fără niciun fel de discriminare pe criterii de dizabilitate. În acest scop, statele părți se angajează: a) să adopte toate măsurile adecvate legislative, administrative și de altă natură pentru implementarea drepturilor recunoscute prin prezenta convenție;”. Astfel, stabilirea — prin dispozițiile art. 85 alin. (10)

din Legea nr. 448/2006 — competenței ministrului muncii, familiei și protecției sociale și a ministrului sănătății de a aproba prin ordin comun criteriile medicopsihosociale pentru încadrarea în grad și tip de handicap nu contravine prevederilor Convenției, deoarece aceasta stipulează obligația statelor membre de a lua toate măsurile legislative, administrative și de altă natură pentru implementarea drepturilor persoanelor cu dizabilități. Or, prevederile de lege criticate reglementează atât actul administrativ cu caracter normativ, cât și competența de emiteră a acestuia, în ceea ce privește stabilirea criteriilor medicopsihosociale pentru încadrarea în grad și tip de handicap, criterii cu un pronunțat caracter tehnic.

21. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Eufrosina-Steriana Caizer în Dosarul nr. 3.676/121/2018 al Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 85 alin. (10) din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Galați — Secția contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 mai 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 327

din 30 mai 2023

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (5), (8), (9) și (10) din Codul de procedură penală

Marian Enache	— președinte
Mihaela Ciochină	— judecător
Cristian Deliorga	— judecător
Dimitrie-Bogdan Licu	— judecător
Laura-Iuliana Scânteii	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Daniela Ramona Marițiu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantei Ministerului Public, procuror Nicoleta-Ecaterina Eucarie.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (5), (8), (9) și (10) din Codul de procedură penală, excepție ridicată de Ion Sorin Mailat în Dosarul nr. 5.270/90/2017 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală. Excepția formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 330D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de înștiințare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantei Ministerului Public, care pune concluzii de

respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Invocă deciziile Curții Constituționale nr. 754 din 21 noiembrie 2019 și nr. 300 din 4 mai 2017. În concepția noii reglementări, rolul activ al judecătorului nu este limitat în întregime, ci este diminuat. Regândirea sistemului procesual penal duce la posibilitatea judecătorului de a încuviința probe, potrivit art. 100 din Codul de procedură penală, și de a administra noi probe, chiar și din oficiu, dar doar dacă sunt relevante în raport cu obiectul probațiunii și, de asemenea, dacă sunt pertinente, concludente și utile.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

4. Prin Încheierea din 20 februarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 5.270/90/2017, **Tribunalul Vâlcea — Secția penală a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 374 alin. (5), (8), (9) și (10) din Codul de procedură penală**, excepție ridicată de Ion Sorin Mailat cu ocazia soluționării unei cauze penale.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că dispozițiile criticate sunt neconstituționale, în măsura în care permit ca sarcina probei, ce revine organelor de urmărire penală, să poată fi preluată de către instanța de judecată, ca urmare a excluderii unor probe esențiale administrate în cursul urmăririi penale. Susține că problema de neconstituționalitate care trebuie tranșată este aceea de a lămuri dacă, în situația în care ulterior finalizării urmăririi penale sunt excluse probe care au fost esențiale pentru formularea acuzării și probarea elementelor constitutive ale infracțiunii pentru care s-a dispus trimiterea în judecată, ca urmare a menținerii soluției de trimitere în judecată, instanța de judecată poate sau nu să își asume rolul de a administra probele necesare pentru a complini lipsurile probatorii ale acuzării, survenite ca urmare a excluderii unor probe, fără a uzurpa rolul constituțional și legal al Ministerului Public, fără a încălca principiul separației funcțiilor judiciare și fără a încălca drepturile și libertățile fundamentale.

6. Făcând referire la dispozițiile art. 309 alin. (1) și ale art. 327 și 328 din Codul de procedură penală, susține că probarea integrală a acuzației, pe baza unor probe administrate în cursul urmăririi penale de către procuror și din care să rezulte întrunirea tuturor elementelor constitutive ale infracțiunii pentru care persoana este trimisă în judecată, reprezintă în sine o condiție pentru trimiterea în judecată a unei persoane. În continuare, arată că funcția de urmărire penală și funcția de judecată sunt incompatibile, Codul de procedură penală nepermițând extinderea sau punerea în mișcare a acțiunii penale împotriva unei persoane în timpul fazei de judecată.

7. Apreciază că nu este clar ce urmează să se întâmple dacă procurorul, deși constată că probele administrate în cursul urmăririi penale, care nu au fost excluse, nu mai sunt suficiente pentru a întemeia acuzația formulată, în loc să solicite restituirea cauzei, menține dispoziția de trimitere în judecată. Consideră că trebuie lămurit dacă în acest caz instanța poate să își asume rolul de a suplini probațiunea în vederea dovedirii tuturor elementelor răspunderii penale. În această situație, apreciază că sunt subminate fundamentele constituționale și legale ale actului de justiție, prin crearea unui mecanism de eludare a unor dispoziții legale exprese instituite drept garanții procesuale în favoarea cetățeanului.

8. **Tribunalul Vâlcea — Secția penală** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. Arată că, în ceea ce privește invocarea prevederilor art. 20 din Constituție, autorul excepției nu precizează care sunt actele și tratatele internaționale pe care actuala reglementare procesuală penală le-ar încălca. Niciun tratat/act internațional la care România este parte nu împiedică administrarea de probe în cursul judecătii, la cererea părților, procurorului sau din oficiu, în vederea aflării adevărului în cauzele penale, indiferent dacă acest adevăr va conduce la achitarea sau condamnarea inculpatului. În continuare, arată că textele criticate nu aduc atingere prevederilor art. 21 alin. (1) și (3) din Constituție. În ceea ce privește dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 21 alin. (3) din Constituție, susține că acesta presupune în mod necesar posibilitatea administrării de probe în tot cursul procesului penal, la cererea tuturor participanților, în limita drepturilor și intereselor procesuale ale acestora. Referitor la prezumția de nevinovăție, susține că aceasta poate fi înlăturată numai pe baza probelor de vinovăție, iar netemeinicia acestora se stabilește pe baza probelor contrare. Or, dispozițiile art. 374 din Codul de procedură penală nu fac decât să reglementeze modul în care dispozițiile constituționale sunt puse în practică

în procesul penal. O interpretare contrară, în sensul că procurorul nu ar putea cere administrarea de probe în cursul judecătii, ar încălca aceste dispoziții constituționale și ar transforma prezumția de nevinovăție într-o prezumție absolută. Apreciază că posibilitatea dată instanței ca, din oficiu, să ceară administrarea de probe nu încălcă dreptul la apărare, cât timp probele sunt puse în discuția contradictorie a părților, iar părțile au dreptul să ceară, la rândul lor, administrarea de probe contrare.

9. Susține că dispozițiile criticate nu încălcă prevederile art. 124, 126 și 131 din Constituție. Dimpotrivă, pentru respectarea dispozițiilor art. 124, este neapărat necesară actuala reglementare, potrivit căreia în cursul judecătii se pot administra probe pentru aflarea adevărului, indiferent de participantul procesual care le solicită. O interpretare contrară, în sensul că textul constituțional nu ar permite administrarea de probe de vinovăție la cererea procurorului sau din oficiu, ar însemna ca actul de justiție să se realizeze în interesul exclusiv al inculpatului, punându-l pe acesta într-o poziție dominantă în procesul penal, contrar art. 124 din Constituție.

10. În ceea ce privește Ministerul Public, arată că acesta reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenilor. Tocmai în exercitarea acestui rol, procurorul solicită administrarea de probe în procesul penal, unde este apărută ordinea de drept împotriva celor mai grave încălcări, respectiv faptele incriminate de lege ca infracțiuni. În exercitarea acestui rol constituțional, o restrângere a dreptului de a cere administrarea de probe pentru apărarea interesului public ar reprezenta o încălcare a art. 131 din Constituție. În ceea ce privește Directiva 2012/13/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 22 mai 2012 privind dreptul la informare în cadrul procedurilor penale, la care autorul excepției face referire, se arată că dispozițiile criticate nu au nicio legătură cu informarea inculpatului cu privire la acuzațiile care i se aduc ori la descrierea faptei, ci exclusiv cu privire la regimul propunerii probelor în procesul penal. În continuare, susține că dispozițiile criticate respectă Directiva 2016/343/UE a Parlamentului European și a Consiliului din 9 martie 2016 privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale, prin aceea că sunt discutate în contradictoriu probele administrate în cursul urmăririi penale, chiar și atunci când nu sunt readministrate, iar, pe de altă parte, procurorul, care este organ de urmărire penală, poate cere administrarea de probe noi.

11. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

12. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

13. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

14. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 374 alin. (5), (8), (9) și (10) din Codul de procedură penală, cu următorul conținut: „(5) *Președintele întreabă procurorul, părțile și persoana vătămată dacă propun administrarea de probe. (...)*”

(8) *Probele prevăzute la alin. (7) pot fi administrate din oficiu de către instanță, dacă apreciază că este necesar pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.*

(9) *Procurorul, persoana vătămată și părțile pot cere administrarea de probe noi și în cursul cercetării judecătorești.*

(10) *Instanța poate dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.”*

15. Autorul excepției susține că textul criticat contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 20 referitoare la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 21 alin. (1) și (3) referitor la accesul liber la justiție, art. 23 alin. (11) referitor la principiul nevinovăției, art. 24 alin. (1) referitor la dreptul la apărare, art. 124 referitor la înfăptuirea justiției, art. 126 referitor la instanțele judecătorești, art. 131 referitor la rolul Ministerului Public și art. 148 alin. (2) referitor la integrarea în Uniunea Europeană. De asemenea, sunt invocate prevederile art. 6 paragraful 1 și paragraful 3 lit. a) referitor la dreptul la un proces echitabil din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că, prin Decizia nr. 257 din 5 mai 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 543 din 19 iulie 2016, paragrafele 23—26, Decizia nr. 208 din 30 martie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 525 din 6 iulie 2017, paragrafele 18—21, și Decizia nr. 378 din 18 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 908 din 7 octombrie 2020, paragrafele 15—18, a constatat că, potrivit concepției legiuitorului reflectate în Codul de procedură penală, instituția procesuală a camerei preliminare nu aparține nici urmăririi penale, nici judecării, fiind echivalentă unei noi faze a procesului penal. Totodată, Curtea a reținut că, din reglementarea atribuțiilor pe care funcția exercitată de judecătorul de cameră preliminară le presupune, activitatea acestuia nu privește fondul cauzei, actul procesual exercitat de către acesta neantamând și nedispunând, în sens pozitiv sau negativ, cu privire la elementele esențiale ale raportului de conflict: faptă, persoană și vinovăție (a se vedea, în acest sens, Decizia nr. 641 din 11 noiembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 887 din 5 decembrie 2014). De asemenea, Curtea a reținut că obiectul procedurii desfășurate în camera preliminară îl constituie verificarea, după trimiterea în judecată, a competenței și a legalității sesizării instanței, precum și verificarea legalității administrării probelor și a efectuării actelor de către organele de urmărire penală. Prin urmare, acesta se circumscrie unor aspecte referitoare la competență și la legalitatea fie a sesizării, fie a administrării probelor care fundamentează acuzația în materie penală. Așa fiind, judecătorul de cameră preliminară nu se poate pronunța asupra aspectelor legate de temeinicia acuzației, aceasta fiind atributul exclusiv al instanței competente să judece fondul cauzei. Nu în ultimul rând, Curtea a constatat că obiectivul acestei proceduri este de a stabili dacă urmărirea penală și rechizitoriul sunt apte să declanșeze faza de judecată ori trebuie refăcute, iar în ipoteza începerii judecării, de a stabili care sunt actele asupra cărora aceasta va purta și pe care părțile și ceilalți participanți își

vor putea întemeia susținerile ori pe care trebuie să le combată (Decizia nr. 838 din 8 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 158 din 1 martie 2016).

17. Astfel, Curtea a constatat că în procedura camerei preliminare instanța de judecată va analiza și se va pronunța, în consecință, asupra legalității sesizării instanței, a administrării probelor și a efectuării actelor de urmărire penală. Restituirea cauzei la parchet de către judecătorul de cameră preliminară ca urmare a excluderii tuturor probelor administrate în cursul urmăririi penale se impune având în vedere necesitatea refacerii în totalitate a urmăririi penale, probele administrate anterior neputând fi valorificate, fiind considerate a fi fost obținute în mod nelegal. Această soluție nu presupune însă că judecătorul de cameră preliminară se pronunță asupra temeiniciei acuzației sau asupra faptului dacă probele respective sunt ori nu sunt suficiente pentru a întemeia o acuzație.

18. Curtea a apreciat că, dacă s-ar admite susținerile autorilor excepției, s-ar ajunge la situația în care judecătorul de cameră preliminară, în cazul excluderii doar a unor probe, ar trebui să facă aprecieri asupra probelor rămase din perspectiva temeiniciei susținerii unei acuzații. Or, prin prisma atribuțiilor procesuale încredințate judecătorului de cameră preliminară, în contextul separării funcțiilor judiciare, acestuia îi revine funcția de verificare a legalității trimiterii ori netrimiterii în judecată, iar nu de stabilire a vinovăției sau nevinovăției inculpatului.

19. În continuare, Curtea a observat că, potrivit art. 396 alin. (2) din Codul de procedură penală, „*Condamnarea se pronunță dacă instanța constată, dincolo de orice îndoială rezonabilă, că fapta există, constituie infracțiune și a fost săvârșită de inculpat*”. Astfel, în cazul în care probele neexcluse nu sunt suficiente pentru a fundamenta vinovăția inculpatului, instanța, potrivit art. 396 alin. (1) din același act normativ, pronunță o soluție de achitare a inculpatului. De asemenea, potrivit art. 385 din Codul de procedură penală, „*Dacă din cercetarea judecătorească rezultă că pentru lămurirea faptelor sau împrejurărilor cauzei este necesară administrarea de probe noi, instanța dispune fie judecarea cauzei în continuare, fie amânarea ei pentru administrarea probelor*”.

20. În acest context, Curtea observă că, de exemplu, prin Decizia nr. 754 din 21 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 210 din 16 martie 2020, a constatat că legiuitorul nu a renunțat întru totul la sistemul continental european în favoarea celui de tip adversarial, ci a implementat în legislația procesual penală anumite principii sau proceduri specifice celui din urmă, adaptându-le, în același timp, sistemului continental european. Astfel, având în vedere noul model de proces penal, instanța are un rol subsidiar în administrarea probatoriului, confruntarea judiciară în materia probațiunii purtându-se între procuror, persoana vătămată și inculpat. În același sens, Curtea a observat că principiul rolului activ nu mai este consacrat ca atare în Codul de procedură penală, legiuitorul reglementând rolul activ în art. 5 alin. (2) ca o consecință a principiului aflării adevărului doar pentru organele de urmărire penală care au obligația de a strânge și de a administra probe atât în favoarea, cât și în defavoarea suspectului sau inculpatului. Totodată, pentru faza de judecată, dispozițiile art. 363 alin. (2) din Codul de procedură penală prevăd că doar procurorul exercită rol activ în vederea aflării adevărului și a respectării dispozițiilor legale.

21. Cu toate acestea, din ansamblul reglementării procesual penale rezultă că instanța judecătorească își menține în continuare un rol important în lămurirea completă a împrejurărilor cauzei pe bază de probe. În acest sens, dispozițiile art. 349 alin. (1) din Codul de procedură penală prevăd că instanța de judecată soluționează cauza dedusă judecării cu garantarea respectării drepturilor subiecților procesuali și asigurarea administrării probelor pentru lămurirea completă a împrejurărilor cauzei în scopul aflării adevărului, cu respectarea deplină a legii. Așa fiind, rezultă că în concepția noii reglementări rolul activ al judecătorului nu este eliminat în întregime, ci doar diminuat, instanța putând dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei.

22. De altfel, chiar Curtea a reținut că filosofia restrângerii rolului activ al instanței și, în general, regândirea sistemului procesului penal, în sensul apropierei acestuia, în anumite privințe, de sistemul adversarial, nu pot justifica anumite soluții legislative. Curtea a constatat că, spre deosebire de sistemul adversarial, în care judecătorul poartă răspunderea, de principiu, numai asupra corectitudinii desfășurării procedurii, sarcina stabilirii faptelor și a vinovăției aparținând juraților, în procesul penal român instanța își asumă răspunderea și în privința acestor elemente esențiale, care constituie finalitatea procesului — stabilirea faptei și a vinovăției.

23. Astfel, posibilitatea oferită instanței judecătorești de a dispune din oficiu administrarea de probe necesare pentru aflarea adevărului și justa soluționare a cauzei se încadrează în noua viziune a legiuitorului, fără a contraveni prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. De altfel, încuviințarea oricăror altor probe decât cele administrate în cursul urmăririi penale, inclusiv a celor dispuse din oficiu, poate fi dispusă numai după punerea în dezbaterea contradictorie a procurorului, a persoanei vătămate și a părților.

24. Totodată, încuviințării acestor probe i se aplică întru totul regulile prevăzute de dispozițiile art. 100 din Codul de procedură penală. Potrivit art. 100 alin. (4) din același act normativ, instanța judecătorească poate respinge administrarea unor probe atunci când: proba nu este relevantă în raport cu obiectul probațiunii din

cauză; se apreciază că pentru dovedirea elementului de fapt care constituie obiectul probei au fost administrate suficiente mijloace de probă; proba nu este necesară, întrucât faptul este notoriu; proba este imposibil de obținut; cererea a fost formulată de o persoană neîndreptățită; administrarea probei este contrară legii.

25. Astfel, administrarea probelor noi, chiar și a celor propuse din oficiu, poate fi dispusă doar dacă acestea sunt relevante în raport cu obiectul probațiunii, adică sunt pertinente, concludente și utile cauzei. Administrarea de probe care nu au niciun efect asupra soluționării cauzei ori pentru dovedirea unor aspecte asupra cărora organele judiciare s-au edificat deja nu ar conduce decât la tergiversarea soluționării cauzei.

26. Totodată, trebuie avut în vedere contextul întregii reglementări referitoare la administrarea și aprecierea probelor, care oferă garanții suficiente pentru realizarea acestei operațiuni numai în temeiul legii, pe bază de criterii obiective, în afara arbitrarului și cu respectarea dreptului persoanei acuzate la un proces echitabil. Astfel, pe de o parte, conform art. 103 alin. (1) din Codul de procedură penală, probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, iar, pe de altă parte, instanța judecătorească nu se pronunță în mod discreționar asupra necesității administrării unor probe noi.

27. Faptul că instanța judecătorească dispune administrarea unor probe noi, propuse din oficiu, nu presupune automat că hotărârea pronunțată se va întemeia exclusiv pe aceste probe. Astfel, dispoziția potrivit căreia probele sunt supuse liberei aprecieri a organelor judiciare este completată, în același text de lege, de mențiunea că această apreciere se realizează în urma evaluării tuturor probelor administrate în cauză, ceea ce exclude posibilitatea întemeierii hotărârii numai pe anumite probe, indiferent de valoarea atribuită acestora de către instanța care o pronunță. Acest fapt conferă procedurii caracter echitabil, deoarece, pe lângă faptul că, potrivit art. 4 alin. (2) din Codul de procedură penală, orice îndoială în formarea convingerii organelor judiciare se interpretează în favoarea inculpatului, principiul liberei aprecieri a probelor nu este absolut, fiind mărginit de existența unor mijloace compensatorii care să asigure un echilibru suficient între acuzare și apărare.

28. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Ion Sorin Mailat în Dosarul nr. 5.270/90/2017 al Tribunalului Vâlcea — Secția penală și constată că dispozițiile art. 374 alin. (5), (8), (9) și (10) din Codul de procedură penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Vâlcea — Secția penală și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 30 mai 2023.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

MARIAN ENACHE

Magistrat-asistent,
Daniela Ramona Marițiu

ORDONANȚE ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

ORDONANȚĂ DE URGENȚĂ

pentru modificarea unor acte normative în domeniul educației, precum și pentru modificarea Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ

Luând în considerare faptul că în urma publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Legii învățământului superior nr. 199/2023, care se aplică de la data de 3 septembrie 2023, vor fi abrogate prevederile din Legea educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, cu privire la echivalarea diplomei de absolvire sau de licență a absolvenților învățământului superior de lungă durată din perioada anterioară aplicării celor trei cicluri tip Bologna cu diploma de studii universitare de master în specialitate,

având în vedere faptul că noile norme care reglementează studiile universitare de masterat urmează să permită echivalarea diplomei de absolvire sau de licență a absolvenților învățământului superior de lungă durată obținute în perioada anterioară aplicării celor trei cicluri tip Bologna doar pentru programele de 5, 6 ani, devenind așadar mai restrictive,

având în vedere faptul că implementarea acestor măsuri afectează în mod direct persoane care au absolvit învățământul superior de lungă durată în perioada anterioară aplicării celor trei cicluri tip Bologna pentru programe de studiu cu durata de 4 ani și cărora le-au fost recunoscute drepturi în baza prevederilor Legii nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, dar care în baza noii reglementări nu mai beneficiază de aceste drepturi,

pentru a evita aplicarea neunitară și tratamentul discriminatoriu la nivelul diferitelor domenii de activitate și situații în care aceste diplome sunt utilizate și acordă drepturi, inclusiv în ceea ce privește dreptul la muncă,

pentru a evita aplicarea neunitară și tratamentul discriminatoriu, inclusiv în interiorul aceluiași domeniu de activitate, de exemplu la ocuparea unei funcții/unui post pentru care este necesară o diplomă de master,

luând în calcul că, în forma actuală, normele din Legea nr. 199/2023 ar crea confuzii, aplicare neunitară și tratament discriminatoriu inclusiv în instituțiile și autoritățile publice, afectând buna desfășurare a activității acestora și livrarea serviciului public către beneficiarii acestora,

luând în calcul că prin forma actuală a Legii nr. 199/2023 au fost restrânse, implicit, drepturi recunoscute anterior angajaților atât din mediul privat, cât și din cel public, fără o intenție expresă de reglementare în acest sens,

luând în considerare constrângerile de resurse umane actuale, în special în cadrul unor autorități și instituții publice din administrația publică centrală în cadrul cărora în statele de funcții există personal cu statute speciale specifice acestora,

luând în considerare necesitatea reglementării urgente a normelor care să permită organizarea și funcționarea carierei funcționarilor publici, inclusiv a personalului cu statut profesional special, care formează corpul profesional majoritar în autorități și instituții publice din administrația publică centrală,

având în vedere necesitatea instituirii cu celeritate a unui cadru legal coerent și conform cu caracteristicile acestor statute profesionale speciale în cadrul autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală,

ținând cont de necesitatea de a îmbunătăți funcția publică prin sporirea calităților serviciilor publice,

ținând cont că neluarea acestor măsuri cu caracter urgent ar conduce la neîndeplinirea obiectivelor în materie de reforme la nivelul unor autorități și instituții publice, în a căror state de funcții există personal cu statute speciale, și constituie situații extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată, necesitând măsuri urgente,

având în vedere faptul că, la data de 5 octombrie 2021, Comisia Europeană a adoptat „Strategia Uniunii Europene privind combaterea antisemitismului și promovarea vieții evreiești” care stabilește că educația și cercetarea vieții evreiești, a antisemitismului și a Holocaustului sunt esențiale pentru a înțelege antisemitismul de astăzi și pentru a preveni ca astfel de atrocități să se întâmple din nou, pentru punerea în aplicare a acestei strategii a fost aprobată Legea nr. 276/2021 privind unele măsuri pentru studierea istoriei evreilor și a Holocaustului, a fost introdusă ca disciplină de studiu la nivel liceal „Istoria evreilor. Holocaustul” și modificată Legea nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare. Până la acest moment, prevederile Legii nr. 276/2021 nu au fost puse în aplicare.

Totodată, în Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023 este prevăzut ca planurile-cadru pentru disciplina „Istoria evreilor. Holocaustul” să fie elaborate până la începutul anului școlar 2025—2026.

Pentru asigurarea coerenței cadrului legislativ și armonizarea acțiunilor întreprinse pentru punerea în aplicare a Legii nr. 276/2021 cu prevederile Legii nr. 198/2023 sunt necesare măsuri imediate adoptate pe calea ordonanței de urgență.

Actualul curriculum național, din perspectiva programelor școlare pentru învățământul primar și gimnazial, are la bază conceptul de competență ce trebuie formată în rândul elevilor, aceasta fiind un ansamblu de cunoștințe, abilități și atitudini. Similar, programele școlare în vigoare la nivelul învățământului liceal au la bază formarea de competențe, atitudini și valori.

Prin Ordinul ministrului educației nr. 3.239/2021 privind aprobarea documentului de politici educaționale *Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea Curriculumului național. Cadrul de referință al Curriculumului național* este aprobat documentul de politici educaționale „Repere pentru proiectarea, actualizarea și evaluarea Curriculumului național. Cadrul de referință al Curriculumului național”. În cadrul acestui document, chiar din secțiunea „Argument”, unul dintre reperele de acțiune în proiectarea și dezvoltarea curriculumului național este „centrarea pe competențe, ca element organizator central al documentelor de fundamentare a curriculumului (...); centrarea pe competențe în învățare presupune promovarea evaluării de competențe, ca parte a procesului de atingere a profilului de formare al absolventului — cu accent, în egală măsură, pe componentele competenței (cunoștințe, abilități și atitudini), nu doar pe cunoștințe/conținuturi ale învățării (...)”. Chiar în debutul secțiunii 4 — Sistemul de competențe promovat în Curriculumul național se precizează că sistemul de învățământ românesc este centrat pe formarea de competențe ca rezultate ale proceselor de învățare. În recomandările europene competențele sunt definite ca ansamblu structurat de cunoștințe, abilități și atitudini.

Având în vedere că elementele mai sus menționate constituie o situație de urgență și extraordinară, a cărei reglementare nu poate fi amânată, astfel că o eventuală legiferare, pe altă cale decât delegarea legislativă, nu ar fi de natură să înlăture de îndată consecințele negative identificate, fapt ce ar determina un impact suplimentar asupra dreptului la muncă al persoanelor din mediul public și privat, ale căror diplome au fost recunoscute ca echivalente diplomei de master în temeiul Legii nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, dar și pentru administrația publică/sectorul public în ansamblul său, prin raportare la numărul persoanelor afectate, se impune adoptarea de măsuri imediate pe calea ordonanței de urgență.

În considerarea faptului că aceste elemente vizează interesul general public și constituie situații de urgență și extraordinare a căror reglementare nu poate fi amânată,

în temeiul art. 115 alin. (4) din Constituția României, republicată,

Guvernul României adoptă prezenta ordonanță de urgență.

Art. I. — Legea învățământului superior nr. 199/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 614 din 5 iulie 2023, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 57, alineatul (2) va avea următorul cuprins:

„(2) Diploma de absolvire sau de licență a absolvenților învățământului superior de lungă durată din perioada anterioară aplicării celor trei cicluri tip Bologna este echivalentă cu diploma de studii universitare de master în specialitate.”

2. La articolul 98, alineatul (4) va avea următorul cuprins:

„(4) Studenții de la instituțiile de învățământ superior particulare și profesionale particulare autorizate provizoriu/acreditate beneficiază din partea statului de toate facilitățile acordate de stat studenților din învățământul de stat, conform legii, cu excepția dreptului la finanțare, la burse, la scutiri de taxe la cazare și cantină.”

3. La articolul 128, alineatele (12), (13) și (16) vor avea următorul cuprins:

„(12) Statutul de student cu taxă se modifică în condițiile stabilite de senatul universitar, la începutul fiecărui an universitar.

„(13) Ministerul Educației poate acorda anual burse pentru stagii de studii universitare și postuniversitare în străinătate din fonduri constituite în acest scop. Aceste burse se obțin prin concurs organizat la nivel național.

„(16) Pot fi acordate subvenții pentru cazare și studenților care aleg altă formă de cazare decât căminele instituțiilor de învățământ superior, conform normelor adoptate prin ordin al ministrului educației.”

Art. II. — Prin derogare de la prevederile art. 248 alin. (29) din Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, disciplina școlară „Istoria evreilor. Holocaustul” se include în planurile-cadru ale învățământului liceal ca parte a trunchiului comun începând cu anul școlar 2023—2024.

Art. III. — Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, cu modificările și completările ulterioare, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 394 alineatul (4), litera c) va avea următorul cuprins:

„c) să fie absolvent cu diplomă al studiilor universitare de master în domeniul administrației publice, management sau în specialitatea studiilor necesare ocupării funcției publice sau cu diplomă echivalentă conform prevederilor art. 57 alin. (2) din Legea învățământului superior nr. 199/2023;”

2. La articolul 465, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) Pentru ocuparea funcțiilor publice de conducere, candidații trebuie să fie absolvenți cu diplomă ai studiilor universitare de master în domeniul administrației publice, management sau în specialitatea studiilor necesare ocupării funcției publice sau cu diplomă echivalentă conform prevederilor art. 57 alin. (2) din Legea nr. 199/2023.”

3. La articolul 483 alineatul (2), litera d) va avea următorul cuprins:

„d) să fie absolvenți cu diplomă ai studiilor universitare de master în domeniul administrației publice, management sau în specialitatea studiilor necesare ocupării funcției publice sau cu diplomă echivalentă conform prevederilor art. 57 alin. (2) din Legea nr. 199/2023;”

4. La articolul 509, alineatul (3) va avea următorul cuprins:

„(3) În mod excepțional, la propunerea justificată a conducătorului autorității sau instituției publice în al cărei stat de funcții există funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici vacantă sau temporar vacantă, exercitarea cu caracter temporar a acesteia poate fi realizată de funcționari publici sau, după caz, de funcționari publici cu statut special, inclusiv de personalul prevăzut la art. 382 lit. c), h) și i), care îndeplinesc condițiile prevăzute la alin. (2), cu notificare prealabilă a Agenției Naționale a Funcționarilor Publici, cu 10 zile înainte de dispunerea măsurii. Această măsură se dispune prin act administrativ al persoanei care are competența legală de numire în funcția publică corespunzătoare categoriei înalților funcționari publici, în condițiile în care, din motive obiective, funcția publică nu a putut fi ocupată prin mobilitate.”

5. În tot cuprinsul ordonanței de urgență, sintagma „diplomă echivalentă conform prevederilor art. 153 alin. (2) din Legea educației naționale nr. 1/2011” se înlocuiește cu sintagma „diplomă echivalentă conform prevederilor art. 57 alin. (2) din Legea învățământului superior nr. 199/2023”.

Art. IV. — Legea învățământului preuniversitar nr. 198/2023, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 613 din 5 iulie 2023, se modifică după cum urmează:

1. La articolul 85, alineatul (1) va avea următorul cuprins:

„Art. 85. — (1) Învățământul preuniversitar are ca finalitate principală formarea competențelor, înțelese ca ansamblul multifuncțional și transferabil de cunoștințe, abilități și atitudini, necesare pentru:

- a) împlinirea și dezvoltarea personală;
- b) integrarea socială și participarea cetățenească activă în societate;
- c) participarea la funcționarea și dezvoltarea unei economii durabile;
- d) formarea unei concepții de viață, bazate pe valorile umaniste și științifice, pe cultura națională și universală și pe stimularea dialogului intercultural;
- e) respectarea demnității, a toleranței și a drepturilor și libertăților fundamentale ale omului;
- f) respectarea principiilor de etică și integritate în activitatea școlară, cu privire la selecția, utilizarea și citarea corectă a surselor de documentare, dezvoltarea spiritului critic al elevilor în analiza și preluarea informațiilor utilizate;
- g) dezvoltarea sensibilității față de problematica umană, față de valorile moral-civice și promovarea sustenabilității, a respectului pentru mediul înconjurător natural, social și cultural;

h) asigurarea capacității de adaptare și participarea activă la viața socială, economică, politică și culturală în contextul transformării digitale;

i) pregătirea competențelor necesare pentru utilizarea internetului în siguranță;

j) formarea unui stil de viață sănătos bazat pe activitate fizică, alimentație corespunzătoare și reguli de igienă.”

2. În anexă, punctul 14 va avea următorul cuprins:

„14. *Competența* reprezintă capacitatea dovedită de a utiliza cunoștințe, atitudini și abilități personale, sociale și/sau metodologice în situații de muncă sau de studiu pentru dezvoltarea profesională și personală.”

Art. V. — Prezenta ordonanță de urgență intră în vigoare la data de 3 septembrie 2023.

PRIM-MINISTRU
ION-MARCEL CIOLACU

Contrasemnează:

Ministrul educației,

Ligia Deca

Ministrul dezvoltării, lucrărilor publice și administrației,

Adrian-Ioan Veștea

Președintele Agenției Naționale a Funcționarilor Publici,

Vasile-Felix Cozma

București, 31 august 2023.

Nr. 72.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța” din municipiul Galați, județul Galați

Având în vedere prevederile:

— art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare;

— art. 11 lit. a), respectiv ale art. 15 lit. e) din anexa nr. 1 la Hotărârea Guvernului nr. 155/2022 privind aprobarea Regulamentului de organizare și funcționare al Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar;

— Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație, cu modificările și completările ulterioare;

— Hotărârii Guvernului nr. 994/2020 privind aprobarea standardelor de autorizare de funcționare provizorie și a standardelor de acreditare și de evaluare externă periodică în învățământul preuniversitar, cu modificările ulterioare;

— art. 14 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 58/2020 privind luarea unor măsuri pentru buna funcționare a sistemului de învățământ, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 103/2020;

— art. IV din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 69/2022 pentru modificarea și completarea Legii educației naționale nr. 1/2011 și prorogarea unor termene, aprobată prin Legea nr. 356/2022;

— Ordinului ministrului educației naționale și cercetării științifice nr. 5.189/2013 privind acordarea autorizării de funcționare provizorie S.C. WICF — S.R.L. din municipiul Galați pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța” din municipiul Galați, județul Galați;

— Ordinului ministrului educației nr. 3.958/2022 pentru aprobarea calendarului și a procedurii de evaluare externă în vederea acreditării/evaluării periodice;

— Hotărârii Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 8 din 27.06.2023;

— Referatului de aprobare nr. 8.176 din 4.07.2023 privind acordarea acreditării pentru unitatea de învățământ preșcolar particular Grădinița „Alexuța” din municipiul Galați, județul Galați, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, forma de învățământ „program prelungit”, limba de predare „română”,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, Str. Unirii nr. 30, județul Galați, pentru nivelul de învățământ „preșcolar”, forma de învățământ „program prelungit”, limba de predare „română”, începând cu anul școlar 2023—2024, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța” din municipiul Galați, județul Galați, acreditată potrivit dispozițiilor art. 1, este persoană juridică de drept public și de interes public, parte a sistemului național de învățământ, și beneficiază de toate drepturile și obligațiile prevăzute de lege.

Art. 3. — Personalul didactic și nedidactic din unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, județul Galați, angajat conform prevederilor legii pentru formațiunile de studiu școlarizate conform prevederilor art. 1, se preia la unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, județul Galați.

Art. 4. — Capacitatea maximă de școlarizare este de 4 formațiuni de studiu/ 1 schimb.

Art. 5. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, județul Galați, dispune de patrimoniu propriu, care nu poate fi înstrăinat sau diminuat și va fi utilizat numai în interesul învățământului.

(2) În cazul desființării, dizolvării sau lichidării, patrimoniul unității de învățământ preuniversitar particular acreditate Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, județul Galați, revine fondatorilor.

Art. 6. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, județul Galați,

este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Galați, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 7. — Unitatea de învățământ preuniversitar particular menționată la art. 1 are obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2027—2028.

Art. 8. — S.C. WICF — S.R.L., în calitate de persoană juridică inițitoare, unitatea de învățământ preuniversitar particular acreditată Grădinița „Alexuța”, cu sediul în municipiul Galați, județul Galați, Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, respectiv Inspectoratul Școlar Județean Galați duc la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 9. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 18 august 2023.

Nr. 5.499.

ANEXĂ

Județul Galați

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Nr. și data ordinului de ministru	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Profilul (pentru nivelul liceal) Domeniul (pentru nivelul postliceal)	Domeniul pregătirii de bază (pentru nivelul profesional și pentru nivelul liceal tehnologic)	Calificarea profesională (pentru nivelurile profesional, liceal tehnologic, vocațional, postliceal) Specializarea (pentru nivelul liceal teoretic)	Limba de predare	Forma de învățământ
1.	Grădinița „Alexuța”	5.189/3.10.2013	16/29.05.2023	S.C. WICF — S.R.L.	Municipiul Galați, Str. Unirii nr. 30, tel. 0742528456, contact@gradi-alex.ro	Preșcolar				română	PP
Capacitate maximă de școlarizare: 4 formațiuni de studiu/1 schimb											

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro
Adresa Centrului pentru relații cu publicul este: șos. Panduri nr. 1, bloc P33, sectorul 5, București; 050651.
Tel. 021.401.00.73, 021.401.00.78, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
Pentru publicări, încărcați actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro>, secțiunea Publicări.

